

על טעם מצוה אחת

המשנה סנהדרין פרק ז' מ"ד שואלת: "אם אדם חטא [ונסקל בגלל החטא], בהמה מה חטאה [שגם היא נסקלת]?" שאלת המשנה לכאורה תמוהה שהרי התשובה בצידה, הלא כתוב מפורש הוא: "ואת הבהמה תהרגו"¹. אלא משנה זאת, ורק היא מפרשת לנו את טעמה של מצוה הכתובה בתורה. לכאורה דומה לה המשנה הדנה על בן סורר ומורה: "בן סורר ומורה נדון על שם סופו. (אמרה תורה) ימות זכאי ואל ימות חייב"². רוב כתבי היד והדפוסים אינם גורסים את התוספת "אמרה תורה"³. בכ"י פארמה הוסיף הסופר מלים אלה על הגליון. לכן נראה שעיקר כוונתה של משנה זו האומרת "בן סורר ומורה נדון על שם סופו" היא לא לפרש את טעם המצוה אלא לשמש כעין מבוא להמשכה: "שמיתתן של רשעים הנאה להן והנאה לעולם וכו'".

1 ויקרא כ' ט"ז.

2 סנהדרין פרק ח' מ"ה.

3 ראה: ירושלמי פרק ח' ה"ז.